

חולין פרק ז גיד הנשה דף ק

טמאה שלא הצטוו בו אלא בהר סיני ונכתב
שלא במקומו.

במשנה כתוב שגיד הנשה שהתבשל עם
גידים מותרים אם אינו יודע מה גיד הנשה
אסור לאכול את כולם שמא מה שאוכל הוא
גיד הנשה ואינו בטל ברוב משום שנחשב
ל'בריה' שלמה שאינה בטלה, וכן חתיכה
של נבלה או דג טמא שהתבשלה בחתיכות
הדומות לה אם אינו יודע מה החתיכה
האסורה אסור לאכול את כולם ואינה
בטלה משום שמדובר בחתיכה הראויה
להתכבד בה בפני אורחים שאינה בטלה.

רבה בר בר חנה אמר שחתיכת נבילה
שהתבשלה עם שאר חתיכות ולאחר מכן
הוציאו את החתיכה האסורה, אם יש בכל
הסיר חתיכות מותרות רוטב ומה ששוקע
60 שיעורי היתר כנגד חתיכת הנבילה
כשר, משום שסבר שמין במינו בטל. רב
אמר שאם בתחילה התבשלה הנבלה עם
חתיכה אחת ונתנה בה טעם נחשבת גם
החתיכה השניה לנבלה, אביי הסביר לעניין
שאם לקח את החתיכה שקיבלה טעם נבלה
והניחה בקדרה עם עוד חתיכות בשר כולם
אסורים משום שסבר רב שמין במינו לא
בטל, רבא הסביר לעניין שהוסיף על שתי
החתיכות עוד הרבה חתיכות של בשר
ורוטב של היתר שאמנם דעת רב שמין
במינו אינו בטל אבל יכולים להתבטל על ידי
הרוטב וצריך שיהיה 60 שיעורים כנגד
הנבלה והחתיכה שקיבלה טעם נבלה יחד
ולא מספיק שיהיה 60 כנגד הנבלה בלבד.

ר' יהודה סובר שאיסור אכילת גיד הנשה
נוהג גם בבהמה טמאה וחל על איסור
אכילת בשר בהמה טמאה משום שהוא
איסור חמור שחל גם על בני נח שהרי
הצטוו בו בני יעקב לפני מתן תורה שכתוב
"על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד
הנשה", ות"ק סובר שאינו נוהג בבהמה